

der deri ligger Andet end en simpel, factiff og fuldkommen rigtig Oplysning — Herpaa svarer saa Statsrevisionen: „Hvad enten Generaldecifor vil oversee eller Ministeriet ikke ansee som en Uorden, der kan afstedkomme Tvivl og Forvirring og tjene til at besmykke Misligheder, at et Regnskab eller hvilkensomhelst anden Expedition gives en ældre Datum — i nærværende Tilfælde henved 2 Maaneder — end den bliver færdig paa for at behandles efter sin Bestemmelse, bliver det ligesuldt en grov Uorden — det er et haardt Ord — hvis gjentagne og fornøiede Forfar (see Antegning I ved „de dansk-vestindiske Der“ for 1852—53 med tilhørende Besvarelse og Betygning samt Betænkning af Landstingets Udvalg i 7de Session, Anh. B. Sp. 105) kun kan tjene til at forklare Fortsættelsen af Regnskabsforringens Principløshed i andre og vigtigere Retninger.“ Det er denne — som det forekommer mig — noget for haarde Maade at træde op ligeoverfor Regjeringen, som jeg skulde meget ønske, at man i Tide vilde bestræbe sig for at ændre.

Et Punkt, hvor Udvalget har fundet sig foranlediget til at træde i Modsetning til Statsrevisionen og gjøre en bestemt Indstilling om, at det af Statsrevisionen Onstede skulde falde bort, vil det maaskee ogsaa være passende at fremhæve noget nærmere. Det er det ganske simple Spørgsmaal om, hvorledes en Sum der var indkommen som Rente og Afdrag paa givne Forflud, skulde posteres, og som den ærede Ordfører meget tydeligt og klart udviklede, var det paa dette Regnskab blevet posteret i fuld Overensstemmelse med, hvad den lovgivende Magt — det vil sige Rigsdagen og Kongen i Forening — har bestemt i de forskjellige Finantslove, og der var saaledes ikke den ringeste Grund eller Tvivl til at finde noget Forfarveligt heri, men ikkebestomindre havde Revisionen saa bestemte Forestillinger om en anden Fremgangsmaades Rigtighed, at den ikke kunde finde Posteringen naturlig; det skulde opstilles og behandles ganske anderledes. Efterat det blev oplyst, hvorledes det forholdt sig, hitrer Statsrevisionen sig om dette Spørgsmaal Pag. 42, og ved at see det igjennem,

vil man nærmere faae at føle, hvad det er, man efter min Formening skal søge rettet. Statsrevisionen siger nemlig: „man maa fremdeles ansee den omhandlede Postering for at være i den Grad et Brud paa en af de første Fordringer for rigtig Regnskabsaflæggelse og en saavigtig og sølgerig Tilfibejættelse af Finantsperiodens Betydning og Diemed, at naar Tilbagevendelse af Regnskabet til Samarbejdelse skal undgaaes, Manglen behøves dækket ved Rigsdagens Beslutning, afgiven under en Form, der saavidt muligt ikke tilstøder Tvivl om Forbringen til Regnskabet i Fremtiden.“ Dette opnaaes nu jo ikke, hvis Thinget forkaster Indstillingen. Ved de forskjellige specielle Punkter skal jeg ikke opholde mig.

Ordføreren: De Bemærkninger, som bleve fremsatte af den ærede sidste Taler, dele sig i 2 Dele; den ene Afdeling henhører deels til Ordføreren, deels til Udvalget, og den anden Afdeling til Statsrevisionen. Hvad den sidste angaaer, da maa jeg i Hovedsagen overlade det til Statsrevisionen, hvorvidt den anseer det hensigtsmæssigt og passende at svare derpaa. De Bemærkninger derimod, som af den ærede Taler er gjorte, hvad Ordføreren og Udvalget angaaer, maa jeg dog behøve med et Par Ord. Den ærede Taler begyndte med at udhæve, at det var aldeles uberettiget, naar man vilde komme til Rundsab om den lovgivende Forsamlings Mening paa anden Maade end ved en Beslutning. Det er kun ved en Beslutning, ved en Votering, at man kommer til Rundsab om Forsamlingens Villie. Jeg skal erindre om, at jeg i mit Foredrag aldeles ikke har htrret Noget, hvoraf man kunde slutte, at jeg ikke nærrede den samme Anskuelse. Jeg har sagt, at der ikke foreligger nogen Beslutning, at der ikke vil fremkomme nogen Votering, og at man altsaa ikke har nogen Sikkerhed for, hvad Forsamlingens Villie er; men jeg har henledet Ministeriets Opmærksomhed paa, om der ikke kunde være Anledning til at antage, at det maatte fornøstigtviis ansees at være Forsamlingens Mening, om ikke et Udvalg — og jeg skal naturligviis ikke gaae ind paa at bebømme, hvorvidt Udvalget har løst sin Opgave